

Achter het watergemaal in Kortenoord ben ik geboren. In dat kleine huisje woonde niet alleen mijn vader en moeder met hun drie kinderen, maar ook de ouders van mijn moeder en haar twee broers. Opa was half verlamd en oma was vreselijk dik en ziekelijk, ze kon bijna niet lopen.

Oma en opa sliepen beneden en op zolder die in tweeën was gedeeld sliep vader en moeder en de ooms sliepen bij de kinderen. Nu zou dat een onhoudbare toestand zijn maar vroeger keek je niet zo krap. Er waren bijna geen verzorgingshuizen in die tijd. Later kwam er wel een verpleegster om mijn oma te wassen.

Nooit hebben mijn ouders een normaal gezinsleven gekend, moeder was jarenlang mantelzorgster, bovendien zorgde ze voor haar twee vrijgezellen broers. Zelf was moeder de jongste van de twaalf kinderen die haar moeder kreeg. Ze heeft haar ouders tot hun dood toe verzorgd, maar dat was wel onze gehele jeugd en dat beleef je maar één keer. Moeder had nooit tijd om eens aandacht aan ons te besteden, dus heb ik niet zo'n fijne jeugd gehad. Eigenlijk heel bewonderenswaardig maar ook triest als je zo opofferingsgezind bent.

Ik weet nog dat ik het heel fijn vond om eens met vader alleen te zijn, en dat was als ik aan zijn handje naar de gereformeerde kerk liep, dat noemde ze de z.g. "komkommerkerk" omdat er veel tuinders kerken. Dan had hij aandacht voor mij en luisterde hij naar mijn verhalen. Vader werkte bij scheepswerf Wilton Feyenoord en later bij de bierbrouwerij. Het plekje waar het huisje stond was wel mooi, maar wel veel water zodat de buurman Dijksman, die aan de overkant van de sloot een boerderij had, mij zwemmen leerde aan een touw in de sloot. Vroeger stonden er tussen het watergemaal en de Ringvaart zes kleine huisjes, nu nog maar twee. Aan het eind van het paadje is nog steeds het trekpontje van vroeger.

In het zalencentrum van de Hervormde gemeente in Dorrestein: links de heer Vis, mevr. Rolloos, mevr. Vis van Leeuwen en haar dochter.

Op school had ik al heel jong een vriendje, Joop, een zoon van Janus Vis de smid van de 's-Gravenweg. Joop hielp soms als er paarden werden beslagen, ook bracht hij de gepoetste kachelpijpen weg. Een van de oudere zoons nam het bedrijf over en mijn man werd kapper bij van der Wees in het dorp Nieuwerkerk en later in Pijnakker. In de oorlog moest hij in Duitsland gaan werken als schoenmaker. Zelf ben ik net ontkomen aan het bombardement op Nieuwerkerkse station, ik liep daar net. We waren erg jong toen we trouwden. We zijn in de Julianastraat gaan wonen, later verhuisden we naar de kosterwoning nabij Dorrestein.

Mijn man werd koster in de nieuwe hervormde kerk. Het was een zalencentrum, zodat wij daar 16 jaar hebben bediend bij bruiloften en feesten, ook dinerverzorging. Ooit kregen we minister Klaassen samen met de burgemeester te eten. De burgemeester Vogelaar vond onze maaltijden zo lekker zodat hij soms in de keuken kwam en de deksels oplichtte. Dan gaven we hem een bordje eten, die lekkerbek. Mijn man had naast het zalenverhuur ook het werk in de kerk, ik hielp dan ook mee.

Toen mijn man vijftig werd zijn we gestopt, je was altijd bezig, maar we hebben het altijd met plezier gedaan. Je had veel contact met de mensen. Onze dochters hebben ook vaak meegewerkt. We woonden daarna op het Kroonkruid. We kregen vier kinderen. Mijn man is in 1984 overleden. Nu na een werkzaam leven willen mijn benen niet meer en ben ik aangewezen op een rolstoel en ben nu in de verzorging.

